

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgierzu z 7 lutego 2018 roku w sprawie I C 2269/17 w punkcie 1 zasądzono od pozwanego Fundacji (...) w G. na rzecz powoda Powiatu (...) – Domu Pomocy Społecznej w G. 1.859 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 25 lipca 2017 roku do dnia zapłaty; w punkcie 2 oddalono powództwo w pozostałym zakresie; w punkcie 3 zasądzono od Powiatu (...) – Domu Pomocy Społecznej w G. na rzecz Fundacji (...) w G. 21,33 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W świetle uzasadnienia wskazanego wyroku Sąd I instancji ustalił, że 7 marca 2012 roku Powiat (...) zawarł z Fundacją (...) w G. umowę nr (...) o powierzenie zadania publicznego z zakresu pomocy społecznej dotyczącego prowadzenia Domu Pomocy Społecznej w G. dla 62 osób w podeszłym wieku. Termin realizacji zadania ustalono na okres od 1 maja 2012 roku do 31 grudnia 2014 roku. W § 17 umowy zleceniobiorca zobowiązał się do przejęcia na podstawie art. 23¹ Kodeksu pracy pracowników Domu Pomocy Społecznej w G. - jednostki organizacyjnej Powiatu (...), zatrudnionych w nim według stanu na 30 kwietnia 2012 roku. Na podstawie przedmiotowej umowy Fundacja (...) przejęła Dom Pomocy Społecznej wraz z pracownikami i pensjonariuszami. Nie został przejęty sprzęt rehabilitacyjny ani kuchnia. Siedemnastego grudnia 2013 roku pomiędzy Powiatem (...) a Fundacją (...) w G. zawarte zostało porozumienie w sprawie rozwiązania umowy nr (...) o powierzenie realizacji zadania publicznego z zakresu pomocy społecznej dotyczącego prowadzenia Domu Pomocy Społecznej w G. dla 62 osób w podeszłym wieku, mocą którego z dniem 31 sierpnia 2014 roku rozwiązano umowę nr (...). W § 3 porozumienia zleceniobiorca zobowiązał się do uregulowania wszelkich zobowiązań wynikających z realizacji zadania zaciągniętych przez niego w okresie od 1 maja 2012 roku do 31 sierpnia 2014 roku. Pismem z 19 marca 2014 roku Powiat (...) dokonał rozwiązania umowy nr (...) z dnia 7 marca 2012 roku o powierzenie realizacji zadania publicznego ze skutkiem na dzień 31 marca 2014 roku. Fundacja (...) po dniu 31 marca 2014 roku kontynuowała swoją działalność. Wyrokiem z 5 kwietnia 2016 roku w sprawie IV P 9/15 z powództwa M. Ł. przeciwko Fundacji (...) w G. i Domowi Pomocy Społecznej w G., Sąd Rejonowy w Zgierzu IV Wydział Pracy zasądził od Domu Pomocy Społecznej w G. na rzecz M. Ł. 3.000 zł z ustawowymi odsetkami od 2 sierpnia 2012 roku do 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, tytułem nagrody jubileuszowej za 25 lat pracy oraz 46,41 zł tytułem odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia rehabilitacyjnego. W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, iż oddalił powództwo przeciwko Fundacji (...) w G. z uwagi na fakt, iż wskazany podmiot w dacie orzekania nie był pracodawcą M. Ł.. Sąd wskazał również, iż świadczenie rehabilitacyjne za kwiecień i maj 2014 roku zostało wypłacone z opóźnieniem, co uzasadniało zasądzenie kwoty 46,41 zł z tego tytułu. Nagroda jubileuszowa dla M. Ł. miała zostać wypłacona 1 sierpnia 2012 roku. Siedemnastego maja 2016 roku Dom Pomocy Społecznej w G. przelał na rzecz M. Ł. 3.718,11 zł tytułem nagrody jubileuszowej wraz z odsetkami, zgodnie z wyrokiem Sądu. Pismem z 7 lipca 2017 roku, doręczonym pozwaną 17 lipca 2017 roku, powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem. W odpowiedzi pozwana odmówiła zapłaty, wskazując, iż kwestia wypłaty M. Ł. została poddana kontroli sądowej w sprawie IV P 9/15.

W tak ustalonym stanie faktycznym zważono, że wbrew twierdzeniom pozwaną w sprawie nie zachodziły przesłanki do odrzucenia pozwu. Obecne postępowanie dotyczy roszczenia regresowego powoda z tytułu zawartej z pozwaną umowy z 7 marca 2012 roku. Postępowanie w sprawie IV P 9/15 dotyczyło natomiast roszczenia pracownika Domu Pomocy Społecznej w G. M. Ł. o wypłatę nagrody jubileuszowej, odprawy rentowej, ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy, odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia rehabilitacyjnego oraz wydania świadectwa pracy. Roszczenia te mogły być zatem kierowane jedynie przeciwko pracodawcy. Z tego też powodu powództwo w sprawie IV P 9/15 przeciwko Domowi Pomocy Społecznej w G. podlegało oddaleniu. Obecna sprawa nie stanowi zatem sprawy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami stosownie do art. 199 § 1 pkt 2. Zgodnie zaś z art. 366 k.p.c., wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Sąd Rejonowy podzielił stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie którym wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko między tymi samymi stronami, przez co należy rozumieć przeciwstawne strony procesowe a więc powoda czy powodów z jednej, a pozwanego czy

pozwanym z drugiej strony; nie ma stanu powagi rzeczy osądzonej pomiędzy kilkoma osobami występującymi w procesie po jednej stronie.

W zakresie materialnoprawnym Sąd I instancji wskazał, że na mocy art. 23¹ k.p. doszło do przejęcia pracowników Domu Pomocy Społecznej w G. zatrudnionych w nim według stanu na 30 kwietnia 2012 roku, co wprost wskazano w § 17 umowy z 7 marca 2012 roku. Przejęcie to było przejęciem całości zakładu pracy jakim był Dom Pomocy Społecznej w G.. Następnie, jak wynika z poczynionych ustaleń faktycznych, doszło do rozwiązania umowy z 7 marca 2012 roku ze skutkiem na dzień 31 marca 2014 roku. Z uwagi na kontynuację działalności przez Fundację (...) Sąd Rejonowy uznał, że 1 kwietnia 2014 roku Dom Pomocy Społecznej przejął jedynie część zakładu pracy Fundacji (...). Zgodnie z powołanym art. 23¹ § 1 k.p., w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy, z zastrzeżeniem przepisów § 5. Jak stanowi § 2, za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy, powstałe przed przejściem części zakładu pracy na innego pracodawcę, dotychczasowy i nowy pracodawca odpowiadają solidarnie. W wyniku takiej analizy Sąd I instancji przyjął, że Powiat (...) – Dom Pomocy Społecznej w G. oraz Fundacja (...) ponoszą solidarną odpowiedzialność za zobowiązania powstałe przed przejściem części zakładu pracy na nowego pracodawcę. Zgodnie z art. 376 § 1 k.c., jeżeli jeden z dłużników solidarnych spełnił świadczenie, treść istniejącego między współdłużnikami stosunku prawnego rozstrzyga o tym, czy i w jakich częściach może on żądać zwrotu od współdłużników. Jeżeli z treści tego stosunku nie wynika nic innego, dłużnik, który świadczenie spełnił, może żądać zwrotu w częściach równych. Ponieważ treść umowy (...) nie rozstrzygała o tym, w jakich częściach dłużnik solidarny może domagać się zwrotu od drugiego dłużnika spełnionego świadczenia, tedy na rzecz powoda Sąd Rejonowy zasądził połowę kwoty wynikającej z orzeczenia Sądu Rejonowego w Zgierzu w sprawie IV P 9/15, tj. 1.859 zł. Powód nie udowodnił wysokości żądania ponad wskazaną kwotę. Od niej zasądzono również odsetki wedle żądania pozwu.

W świetle uzasadnienia, w przedmiocie kosztów orzeczono według zasady odpowiedzialności za wynik procesu.

Apelację od omówionego wyżej wyroku w zakresie jego punktu 1 wywiódł pozwany, działając przez swojego pełnomocnika w osobie radcy prawnego. W apelacji zarzucono naruszenie zarówno prawa procesowego, jak i materialnego.

W zakresie prawa procesowego zdaniem apelującego doszło do naruszenia:

- art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i błędne z punktu widzenia doświadczenia życiowego i zasad logicznego rozumowania przyjęcie, że pozwany jest współdłużnikiem w stosunku do powoda;
- art. 328 § 2 k.p.c. przez niewłaściwe skonstruowanie uzasadnienia, które nie zawiera wskazania dowodów, na których sąd się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej poprzez niewykazanie odmowy wiarygodności prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgierzu oraz Sądu Okręgowego w Łodzi.

W zakresie prawa materialnego zarzucono naruszenie art. 376 § 1 k.c. przez jego zastosowanie w niniejszej sprawie ze względu na błędne uznanie, iż pozwany jest współdłużnikiem w stosunku do powoda.

Z tych względów wniesiono o zmianę zaskarżonego wyroku w części i oddalenie powództwa w całości; zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania sądowego przed Sądem I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych; zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania sądowego przed Sądem II instancji w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Jak wynika z uzasadnienia apelacji, pierwszy zarzut procesowy dotyczy nie tyle art. 233 § 1 k.p.c., co naruszenia art. 365 § 1 i art. 366 k.p.c., gdyż apelujący wskazuje, że kwestia odpowiedzialności pozwanego została już przesądzona wyrokami Sądu Rejonowego w Zgierzu w sprawie IV P 9/15 oraz Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie VIII Pa 72/16.

Drugi z zarzutów procesowych nie został sprecyzowany co do jego wpływu na rozstrzygnięcie.

Odnosnie naruszenia prawa materialnego powtórzono argumentację iż kwestia braku odpowiedzialności względem powoda wynika z przywołanych wyżej rozstrzygnięć.

Do zamknięcia rozprawy apelacyjnej 22 sierpnia 2018 roku strony nie zmieniły stanowisk w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

W pierwszej kolejności rozważyć należy zarzuty w zakresie prawa procesowego, jako determinujące prawidłowość ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia.

Już na wstępie stwierdzić należy, że nie ma w sprawie nieważności postępowania. Ta miałaby miejsce, gdyby o to samo roszczenie między tymi samymi stronami toczyła się sprawa wcześniej wszczęta albo jeżeli sprawa taka zostałaby już prawomocnie osądzona (art. 379 pkt 3 k.p.c.). Nie toczyło się postępowanie między tymi samymi stronami o to samo roszczenie.

Odnosnie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jest on bezzasadny. Autor apelacji nie wskazał, na czym miałyby polegać naruszenie przez Sąd I instancji wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, albo reguł logicznego rozumowania, przy dokonywaniu ustaleń faktycznych. Takich naruszeń nie dopatrzył się również Sąd Okręgowy.

Jak wskazano na wstępie, w świetle uzasadnienia apelacji chodzi jej Autorowi jednak nie o naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., lecz o naruszenie art. 365 § 1 i uzupełniająco art. 366 k.p.c. Zaczynając od tego ostatniego przepisu stwierdzić należy, że jego naruszenie prowadziłyby do nieważności postępowania¹. Jak już wskazano, ta w niniejszej sprawie nie występuje. Nie ma naruszenia art. 366 k.p.c.

Odnosząc się zaś do mocy wiążącej – pozytywnego aspektu prawomocności materialnej – orzeczeń wskazanych w apelacji Sądów, to należy stwierdzić, że stanowisko Fundacji wynika niestety z nie dość dokładnej analizy uzasadnienia wyroku w sprawie VIII Pa 72/16 Sądu Okręgowego w Łodzi. Jak wynika mianowicie z owego uzasadnienia, odpowiedzialność Fundacji wobec powódki w sprawie IV P 9/15 Sądu Rejonowego w Zgierzu, ma charakter solidarny na podstawie art. 23¹ § 2 k.p., a tylko z racji szczególnych unormowań procesowych w sprawie VIII Pa 72/16 nie doszło do zmiany rozstrzygnięcia w wyniku apelacji (s. 17 uzasadnienia VIII Pa 72/16, k. 297 załączonych akt IV P 9/15). W obecnie rozpoznawanej sprawie takie uwarunkowania procesowe nie występują, nie ma zatem przeszkód by rozstrzygnąć zgodnie z prawem materialnym, w pełnej zgodzie ze stanowiskiem Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie VIII Pa 72/16. Nie doszło zatem do naruszenia art. 365 § 1 k.p.c.

Wielokrotnie wskazywano w orzecznictwie, że nawet występujące naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. nie determinuje wadliwości rozstrzygnięcia już choćby z tej przyczyny, że uzasadnienie sporządzane jest po wydaniu wyroku. Odzwierciedlać ono ma jedynie tok rozumowania. Aby doprowadzić do upadku orzeczenia, naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. musi być na tyle istotne, że prowadzi do konstatacji iż rozstrzygnięcie w ogóle nie nadaje się do instancyjnej kontroli, z uwagi na brak możliwości rekonstrukcji choćby najbardziej rudymenarnych elementów rozumowania leżącego u podstaw zaskarżanego wyroku. Tymczasem w niniejszej sprawie w ogóle nie pojawia się ten problem. Uzasadnienie skonstruowane jest prawidłowo. Ani podstawy ustaleń faktycznych, ani tok rozumowania Sądu Rejonowego w zakresie subsumpcji, nie budzą najmniejszych wątpliwości co do swego przebiegu. Zarzucane w tym kontekście niewskazanie przyczyn rzekomego braku dania wiary rozstrzygnięciom sądowym wskazanym w apelacji, jest nieporozumieniem, gdyż żaden taki brak uznania wiarygodności nie miał miejsca.

W świetle powyższych uwag ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji są prawidłowe, ponieważ mieszczą się w granicach swobodnej – w przeciwieństwie do dowolnej – oceny przeprowadzonych dowodów jako spójne, logicznie powiązane z materiałem dowodowym, niebudzące wątpliwości w świetle życiowego doświadczenia oraz zupełne z punktu widzenia zakresu ustaleń niezbędnego do prawidłowego rozstrzygnięcia. Jako takie nie mogą być skutecznie zwalczane polemicznymi twierdzeniami apelującego. W konsekwencji Sąd Okręgowy przyjmuje owe ustalenia Sądu Rejonowego w całości za własne.

Przystępując do oceny zarzutu naruszenia prawa materialnego, jawi się on jako oczywiście niezasadny, co częściowo już wskazano przy ocenie rzekomego naruszenia art. 365 § 1 k.p.c. W tym miejscu godzi się zatem jedynie powtórzyć, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił, zwłaszcza w świetle stanowiska Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie VIII Pa 72/16, że między powodem a pozwanym zachodziła solidarność odpowiedzialności z mocy art. 23¹ § 2 k.p., zaś wobec spełnienia świadczenia na rzecz wierzyciela przez powoda, może on dochodzić od pozwanego zwrotu połowy zwróconych środków, skoro z okoliczności nic innego nie wynika (art. 376 § 1 zd. II k.c.).

W konsekwencji prawidłowym okazało się również rozstrzygnięcie końcowe.

W tej sytuacji prawidłowe jest również rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu. Apelujący domagał się zmiany kosztów w związku z oczekiwaną zmianą orzeczenia co do istoty. Nie kwestionował natomiast prawidłowości samego naliczenia.

Z tych wszystkich względów, a nadto wobec wspomnianego na wstępie braku okoliczności skutkujących nieważnością postępowania, które winny być brane pod uwagę z urzędu, uznając zaskarżone orzeczenie za prawidłowe, apelację oddalono jako bezzasadną (art. 385 k.p.c.).

Zawarty w apelacji wniosek o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego składany był w związku z oczekiwaną zmianą zaskarżonego wyroku w części obejmującej zasądzenie na rzecz pozwanej. Jednakże wobec wyniku postępowania apelacyjnego co do istoty, brak podstaw do wydania oczekiwanego w apelacji rozstrzygnięcia.

1 Por.: G., P. [w:] E. T. (red.): Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Postępowanie rozpoznawcze, W. K. 2016 [el.], teza 4 do art. 365 i 366.